

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

1. čtení: Iz 50,4-7   2. čtení: Flp 2,6-11

Ev.: Mt 26,14-27,66

Žl 22 Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Kapka rosy z Božího slova: Pašijový příběh o utrpení našeho Pána nepotřebuje velkých komentářů. Nejlepší asi je rozjímat nad ním s pohledem upřeným na kříž. Až tak daleko jsi, Pane, došel kvůli mně...

Jak číst vyprávění o umučení

Liturgie této neděle má svůj vrchol ve čtení vyprávění o umučení našeho Pána. Pro mnohé křesťany (prakticky pro všechny, kteří se neúčastní obřadů Velkého pátku) je to jediná příležitost, kterou mají, aby naslouchali této části evangelia během liturgického shromáždění.

Na první pohled je poněkud zvláštní, že liturgie zařadila tuto četbu na Květnou neděli, jež by se dala charakterizovat atmosférou triumfu a svátečnosti. Naše dnešní oslava začíná slavným Hosana! a vrcholí v ostrém Ukřížuj! Tato slova však proti sobě nestojí jako protimluv; spíše se jedná o samotné srdce tajemství. Tajemství, které se při této příležitosti má prohlásit, je následující: Ježíš se dobrovolně vydal pro své umučení; ne, že by se cítil pokořený silami většími, než je on sám („Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe“ Jan 10,18), je to skutečně on sám, kdo hledal vůli svého Otce a pochopil, že přišla jeho hodina, a tak ji přijal se svobodnou synovskou poslušností a s nekonečnou láskou k lidem: „Věděl, že přišla jeho hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otcí. A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti“ (Jan 13,1).

Vyprávění o umučení se nacházejí na samotném počátku evangelia, ne na jeho konci. Životopisy významných osobností začínají jejich narozením a končí jejich smrtí; Ježíšův živ otopis (můžeme-li vůbec hovořit o životopisu) začal vyprávěním o jeho smrti a teprve později byl doplněn vyprávěním o narození. Vyprávění o umučení Páně se jako první utvářela v tradici a byla písemně zpracována; ostatně evangelia byla definována jako: „Vyprávění o umučení, kterým předchází rozsáhlý úvod“ (M. Kaeler). Soulad mezi čtyřmi evangelisty je ve vyprávění o umučení mnohem větší než ve zbytku evangelia; ve vztahu k hlavnímu sdělení jsou pak v souladu naprosto dokonalém.

Všechny pokusy uskutečněné během staletí ze strany nevěřících kritiků usilující o pošramocení jejich důvěryhodnosti byly naprosto neúčinné a nezdařilé. Střízlivá prostota evangelií, vypravěčský tón bez snahy o polemiku, jednoduchý popis ze strany autorů vyprávění, podobnost v nedůslednostech, jež se nikdo nesnažil

vymazat nebo upravit – to všechno přispívá k dojmu, že se jedná o objektivní svědectví z první ruky, ve vztahu, k nimž se ony „kritické“ rekonstrukce moderní doby zdají být stále více či méně svévolné a tendenční.

Čteme-li vyprávění o umučení očima vědců a historiků, zdá se, že zásadní problém spočívá v následujících otázkách: Kteří lidé byli odpovědní za Ježíšovu smrt, Židé, nebo Římané? Zemřel Ježíš kvůli náboženským, nebo politickým důvodům? Zemřel proto, že se prohlašoval za Mesiáše, nebo za sociálního reformátora, či odpůrce Říma? Po 2. světové válce způsobila tragédie židovského národa a účast křesťanů na bitvách za osvobození, že se tato otázka opětovně dostala na scénu a více než kohokoli jiného fascinovala čtenáře evangelia. Určitý vyváženější výzkum na tyto otázky už odpověděl – Ježíš byl odsouzen společně Židy i Římany; na jeho smrti se spolupodílela zvláštní shoda náboženských a politických motivů, i když přímá odpovědnost, jak se zdá podle evangelijního vyprávění, padá spíše na židovské vůdce té doby (ne na celý soudobý židovský národ, a už vůbec ne na celé následující generace Židů!).

Po zaznění tohoto argumentu si naprosto jasně uvědomujeme, že problém nebyl dořešen, ale ve své podstatě jsme se ho teprve letmo dotkli; zbývá objasnit, z jakého důvodu „bylo nutné“, aby Syn člověka trpěl (srov. Lk 24,26). Věřící člověk tedy hledá někoho jiného, kdo nese odpovědnost za Kristovu smrt; cítí, že má, co dočinění s jiným neúnavným žalobcem, který ještě před Ježíšovým uvězněním pro něho připravoval k pití hořký kalich.

Příběh umučení představuje také různé zvláštní vsuvky naprosto zjevně narušující hlavní dějovou linii příběhu: vyprávění o Jidášově zradě, o Petrově trojím zapření, umývání Pilátových rukou, Barabáš a dva další lotři. Nejsou to však žádné cizorodé prvky, spíše se v nich vyjevuje vysvětlení všeho. Tato vyprávění vyjadřují a symbolizují jediný hlavní důvod, který Ježíše přivedl na kříž: „On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže“ (1 Petr 2,24).

Ježíš nesl naše hříchy jako kříž a naše hříchy ho na kříž vlastně přivedly: „On však byl proboden pro naše nepravosti, rozdrčen pro naše zločiny“ (Iz 53,5). Davidovi, který vzplál hněvem a hledal odpovědného za takovou nespravedlnost, o níž mu vyprávěl Nátan, pak prorok pověděl: „Ty jsi ten muž!“ (2 Sam 12,7). Stejně odpovědi se ze slova Božího dostává i nám, kteří se ptáme, kdo vlastně nechal Ježíše zabít: Ty jsi ten muž! Jsi Jidáš, který zrazuje; Petr, který třikrát zapírá; Pilát, který si myje ruce; lid, který se zahřívá u ohně, a přitom tlachá o nepodstatném; jsme vojáci, kteří si chtivě rozdělují oblečení odsouzeného; lotři, kteří zabilili... Tito všichni tam nestojí sami, ale za každým z nich stojí zástupy a v nich se nacházíme také my.

Po dočtení pašiji jsme dnes zavřeli knihu, avšak nyní už víme, že tyto dějiny neskončily, ale pokračují a dosud se odehrávají v našich životech. „Žalobci té doby jsou již mrtví – napsal jeden židovský učenec na závěr své zanicené knihy o Ježíšově procesu – svědkové odešli domů. Soudce opustil tribunál. Avšak Ježíšův proces běží dál“ (P. Winter). Pro něho – žida – pokračuje Ježíšův proces v procesech proti židům všech dob. Také pro nás křesťany Ježíšův proces a jeho umučení pokračují, nicméně v poněkud jiném smyslu. Můžeme vyzvednout dva významy: obnovuje se v každém učedníkovi (v každém člověku), jenž trpí a je pronásledován pro spravedlnost, stejně jako tomu bylo u Ježíše; je obnovený každým, kdo se podvolí hříchu, čímž znovu nechává zaznívat výkřik: „Toho ne, ale Barabáš! Ukřijž ho!“

Záleží pouze na nás, v jaké roli chceme vstoupit do příběhu o Kristově umučení, zda v šatu Šimona z Kyrény, který se přidává k Ježíšovu boku, aby mu pomohl nést tíhu kříže, nebo do hávu plačících žen u cesty, setníka, který se bije v prsa, nebo se přidáme k Marii, stojící tiše u paty kříže; anebo chceme do děje vstoupit v roli Jidáše, Petra, Piláta, případně těch, kdo „stojí opodál a dívají se“, jak to nakonec všechno dopadne.

Vyprávění o umučení Páně, jemuž jsme naslouchali, se uzavírá obrazem náhrobního kamene, kterým je zavalen vstup do hrobu (srov. Mk 14,46); my už však víme, že tento kámen „nevyržel“: Ježíš byl vzkříšen a sedí po Otcově pravici. Přesto však dokud trvají dějiny tohoto světa bolesti a utrpení, on zůstává tajemným způsobem stále v hrobě; ještě nevstal úplně. Jeden z autorů 2. století píše: „Zůstává ve vězení, je v hrobech, připoután v okovech, v celách, zasypaný urážkami a prochází mnoha procesy; protože s těmi, kdo trpí, trpí také on“ (Skutky Janovy). Svatý týden by nám měl připomínat především toto všechno. „Ve svých současných životech uskutečňujeme z těchto tří mysterií (ukřizování, pohřbení a vzkříšení) to, čehož symbolem je kříž, zatímco se ve víře a naději přidržujeme toho, čehož symbolem je Kristovo pohřbení a vzkříšení. Právě teď bylo řečeno člověku: Vem svůj kříž a následuj mne!“ (sv. Augustin, Ep. 55,24).

V jistém smyslu se dá chápat celý náš život jako Svatý týden, pokud ho ovšem prožíváme s odvahou a vírou, v očekávání „osmého dne“, jenž je velkou nedělí odpočinutí a věčné slávy.

V této době náš Ježíš opakuje pozvání, které směřovalo jeho učedníkům v Getsemanské zahradě: „Zůstaňte zde a bděte se mnou“ (Mt 26,38).

Ohlášky:

- ✪ Milovní farníci, bratři a sestry, vzhledem k okolnostem, které nastaly v naší zemi v souvislosti s nemocí koronavir, dávám na vědomí, že až do odvolání nebudou ve farnostech, které spravuji (Hustopeče nad Bečvou, Běloutín, Čertotín a Špičky) žádné veřejné bohoslužby. Neděle je den Páně, který nás i přes to všechno zavazuje!!! Dle rozhodnutí otce arcibiskupa je dán dispens od fyzické účasti na mši svaté. Využijte, prosím, možnosti TV Noe, rádia Proglas, či jiných on-line přenosů. Je třeba se přenosu účastnit plně, tedy, ne že si pustím mši sv. jako kulisu. Ani ve všední dny veřejné bohoslužby nebudou. I kdyby se nás sešlo méně než 30, vždy hrozí možnost rozšíření nákazy. Pohřby budou pouze v úzkém kruhu rodiny. Jsme v Božích rukách, a tedy spoléháme na Boží pomoc, protože to není v našich silách. Nicméně to, co můžeme udělat, udělejme. Nezapomínejme se modlit a spojme se v modlitbě každý den ve 20 hod. Pamatujme na nemocné i na lékaře a ošetřovatele. Já jsem na faře k dispozici. Ať už budete potřebovat sv. zpověď, nebo budete chtít svaté přijímání, stačí se domluvit: a) osobně b) na tel. čísle: 733 741 614 c) přes email: farahustopece@gmail.com V modlitbě na Vás pamatuje a žehná P. František Antonín Dostál.
- ✪ Budeme prožívat Svatý týden: Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílá sobota, neděle Zmrtvýchvstání Páně.
- ✪ Požehnané ratolesti (kočičky) si můžete vzít v předstíni kostela.
- ✪ Kostel v Čertotíně bude během Třidua a Velikonoční neděle otevřen k osobní modlitbě takto: Zelený čtvrtek 15.00 -16.00 hod.; Velký pátek 15.00 -16.00 hod.; Bílá sobota 10.00 -11.00 hod. a neděle Zmrtvýchvstání 15.-16.00 hod
- ✪ Bohoslužby během Třidua v Hustopečích – kostel nebude otevřen, ale můžeme se spojit duchovně: Zelený čtvrtek v 18 hod.; Velký pátek v 15 hod.; Bílá sobota ve 20:30 hod. a neděle Zmrtvýchvstání v 8 hod. Kostel bude otevřený od rána do večera, ale pouze předstíni. Prosím, abyste mezi sebou dbali bezpečné vzdálenosti.

SVĚTLEM PRO MĚ NOHY JE TVÉ SLOVO

aneb přečteme Písmo svaté za jeden rok

neděle 5. IV.	pondělí 6. IV.	úterý 7. IV.	středa 8. IV.	čtvrtek 9. IV.	pátek 10. IV.	sobota 11. IV.
Nm 11-14 2 Kor 8-9	Nm 15-17 2Kor 10	Nm 18-21 2Kor 11	Reflexe	Nm 22-24 2Kor 12-13	Nm 25-27 Ž 33	Reflexe

KNÍŽE NEBESKÉHO VOJSKA

Milovaní farníci, bratři a sestry,
na začátku února letošního roku jsem měl možnost navštívit italské poutní místo Monte Sant' Angelo, kde je uctíván sv. Michael Archanděl. Prožíváme dobu boje proti nemoci koronaviru. Je to virus, který není vidět, ale může zapříčinit i smrt člověka. Tuto modlitbu napsal papež Lev XIII. a stanovil, aby se ji modlili věřící po každé mši svaté. Jak je možné, že se takto i dnes

papež Lev XIII.

neděje? Je to zase něco, co jsme sami opustili. V každodenním životě svádíme boj s útoky Zlého. Ano, je to duchovní boj s nepřítelem, který také není vidět, ale i on může zapříčinit smrt člověka! Ovšem pozor! Je to smrt věčná, ze které nás však vysvobozuje Ježíš Kristus! Ale nemusíme vždy upadnout do područí hříchu, důležité je nevzdávat se bez boje. Proto nám Bůh dává pomocníka – svatého archanděla Michela. Myslím, že je čas se opět vrátit i této formě boje proti Zlému.

*sv. archanděl
Michael*

Všude kolem nás probíhá skutečný duchovní boj. Naše víra nás učí, že lidé nejsou jediné inteligentní bytosti stvořené Bohem, a že Bůh také stvořil anděly, z nichž někteří odpadli jako vzbouřenci. I dnes tyto dvě strany pokračují v boji o lidské duše.

Jednoho dne po slavení mše sv. našli papeže Lva XIII. jak upřeně hleděl jakoby slepě. O chvíli později se náhle vrátil do přítomnosti a rychle se zavřel v soukromém pokoji. O půlhodinu později, poté co mu přítomní na mši klepali na dveře, aby zjistili, zda je vše v pořádku, vyšel s vytvořenou modlitbou ke sv. Michaelovi. Od toho dne bylo známým, že papež často recituje tuto modlitbu.

Jaké vidění inspirovalo tuto modlitbu? Podle jednoho popisu měl vizi, jak démonické síly obklopují Řím. Podle jiného Lev slyšel rozhovor mezi Bohem a Satanem, ve kterém Bůh dovolil Satanovi, aby si vybral jedno století, ve kterém vykoná své nejhorší dílo. A které století si Zlý vybral? 20. století. Ale nebudme naivní – duchovní boj je všude kolem nás i v dnešní době, a proto se ustavičně modleme! Až se budeme opět moci scházet ke slavení Eucharistie, budeme se modlit i tuto modlitbu.

Svatý Michaeli, archanděli,
opatruj nás v boji;
proti zlobě a úkladům ďáblovým
budiž nám ochranou.
Přikážiš jemu Bůh,
pokorně prosíme,
a ty, kníže vojska nebeského,
uvrhni satana a jiné duchy zlé,
kteří ke zkáze duší světem obcházejí,
božskou mocí do propasti pekelné.
Amen.

Sancte Michael Archangele,
defende nos in proelio;
contra nequitiam et insidias
diaboli esto praesidium.
Imperet illi Deus,
supplices deprecamur:
tuque, Princeps militiae Caelestis,
satanam aliosque spiritus malignos,
qui ad perditionem animarum
pervagantur in mundo,
divina virtute in infernum detrude.
Amen.

Sv. Michael náleží k serafínům a je prvním andělem v nebi. Převyšuje svou krásou všechny ostatní anděly. Je přítomen, když se loučí duše s tělem. Není pouze svědkem při udělování rozsudku, ale i uskutečnitelem Boží spravedlnosti tím, že nese duši na místo očisty, aby ji – když učinila zadost Boží spravedlnosti – uvedl do věčné blaženosti.

Sv. Michael má s dušemi veliký soucit a povzbuzuje je v jejich bolestech, mluví k nim z nebe. Když to Bůh dovolí, mohou s ním duše navázat přímé spojení. Přichází-li v doprovodu Nejsvětější Panny Marie, kterou duše vidí v těle, pak netrpí, pokud je u nich. I strážní andělé duše navštěvují. Vždy, když některé duše rozmnoží počet vyvolených, je tím Bůh oslaven a něco z této slávy padá i na služebníka Božího - sv. Michaela. Je to pro něho ctí, přivádět duše k Pánu, které budou po celou věčnost opěvovat Jeho milosrdenství a svou věčnost spojí se všemi vyvolenými.

P. František Antonín Dostál, duchovní správce